

Перспектива

ЕНЕРГОАТОМ

Працюємо для Перемоги!

ХАЕС КННРР

№5 (1633) 3 лютого 2023 року

Чергове авто для ЗСУ передали працівники Хмельницької АЕС

Восени минулого року один з основних підрозділів Хмельницької АЕС – гідротехнічний цех – відзначив 40-річний ювілей. Колектив цеху з цієї нагоди зібрав кошти, щоб придбати автомобіль для військових.

Процесом збору необхідної суми та закупівлею машини займалися волонтери штабу допомоги ЗСУ м. Нетішина. Автомобіль викупили за кошти працівників ГТЦ, небайдужих мешканців громади, працівників 3-го Державного пожежно-

рятувального загону м. Нетішина. Долучились до збору також і родичі бійця.

Тривалий час зайняли пошук пікапа, підготовка його до відправки на передову та оформлення документів. Днями автомобіль передали для сина працівника гідротехнічного цеху – військовослужбовця, який наразі повернувся з госпіталю.

Спільними зусиллями – до Перемоги!

НОВИНИ ЕНЕРГЕТИКИ

Кабінет Міністрів ухвалив розпорядження про організаційні заходи щодо будівництва енергоблоків Хмельницької АЕС

Як повідомили у Міністерстві енергетики, орієнтовний термін завершення будівництва та запуску двох енергоблоків на ХАЕС припадає на 2030-2032 роки, хоча на строки може вплинути перебіг воєнних дій. Вартість одного енергоблока становить близько \$5 млрд.

«Будівництво реакторів AP1000® американської компанії Westinghouse в Україні є потужною крапкою у завершенні співробітництва із росією у сфері атомної енергетики. Кабмін ухвалив рішення про те, що ми починаємо розробку технічної документації щодо нового типу реакторів, які в Україні ніколи не будувалися. Тобто ми закінчили еру створення атомної генерації за радянською технологією», — прокоментував розпорядження КМУ міністр енергетики Герман Галущенко.

Реактор AP1000® компанії Westinghouse — це реактор III+ покоління, який має суттєві переваги порівняно з радянським ВВЕР-1000 (сьогодні в Україні експлуатуються 13 таких енергоблоків), особливо за рівнем безпеки, технічними та економічними показниками.

Як повідомлялося, контракт між ДП «НАЕК «Енергоатом» та американською Westinghouse Electric Company на розробку оновленого техніко-економічного обґрунтування будівництва двох блоків AP1000 на ХАЕС було підписано у липні 2022 року.

ПРАЦІВНИКИ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ АЕС
3 ЛЮТОГО 2023 РОКУ ПЕРЕРАХУВАЛИ
ВЛАСНІ КОШТИ У СУМІ

133 110 629,83 ГРН

НА ПІДТРИМКУ
СИЛ ОБОРОНИ УКРАЇНИ!

У 2022 РОЦІ - 124 996 754,26 ГРН
У СІЧНІ 2023 РОКУ - 8 113 875,57 ГРН

ЗБІР КОШТІВ ПРОДОВЖУЄМО!
СЛАВА УКРАЇНІ!!!
ГЕРОЯМ СЛАВА!!!

ХАЕС КННРР

В ЄДНОСТІ - НАША СИЛА!

ІНФОРМАЦІЙНІ ГОСТИНИ

Медійний проєкт розширює географію

Співрозмовниця «Території молоді» – Ірина Восьмерик

ВДАЛОСЯ ВИРВАТИСЬ ІЗ ПЕКЛА

Нещодавно героїнею програми «Територія молоді» стала вчителька української мови та літератури Ізюмського ліцею №4 Ірина Восьмерик, яка в березні 2022 року втікала з малої батьківщини з-під масованих ворожих артобстрілів та авіаударів. Зараз вона мешкає в Ізяславі. Жінка погодилась поспілкуватись із ведучою проєкту «Територія молоді», ученицею 11-го класу Нетішинського ліцею №1 Анною Козюрою.

– До війни у Кам'янці жило близько 1150 людей, наразі у селі залишилося 20 мешканців, – розповідає Ірина Восьмерик, – більшість людей виїхала, дехто помер чи загинув за час окупації. Я боялася того, щоб не було повторення трагічної історії Другої світової війни із Кам'янкою. На жаль, сучасні події у Кам'янці — це один в один повторення жахів 1941-1945 років, але жорстокіших. І якщо дехто з односельців говорив, що, мовляв, Ірино, заспокойся, кому потрібне наше село, кому потрібен цей Ізюм, у нас же немає нічого вартісного, навіть військових об'єктів. Проте у мене була паніка, бо через село проходить траса, яка дає доступ до Слов'янська.

За словами оповідачки, під час Другої світової війни на території її рідного села велися жорстокі бої, тут був концтабір, а до кінця війни встояли лише три хати. Лінія фронту, як і 80 років тому, знову пройшла через Кам'янку.

Коли зникло світло, Ірина згадала досвід бабусі Наталії, яка пережила Другу світову у Кам'янці та була бранкою концтабору, у виготовленні каганців з картоплі. А ще вчителька розповідає, як у перші ж дні повномасштабного вторгнення вона вже не могла працювати з дітьми дистанційно, бо система чомусь видавала помилку. Колега, вчитель інформатики, розбираючись із цим, пояснив, що їхня село система віднесла до Криму, тож програма стала недоступною.

Після 24 лютого, як і більшість мешканців села, Ірина навідалась до Ізюма, щоб запитися продуктами й товарами першої необхідності. Була страшна паніка. Люди на останні гроші купували харчі. Ірина не забула і про своїх котів, придбавши чимало кілограмів корму. Але війна рухалася шаленими темпами. Вже 26 лютого було перебито газопровід, потім зникло й світло. Вона пригадала бабусин «рецепт»: зробила каганці із картоплі, в яку просунула змочений в олії ґніт. Всюди розставила мисочки з цими картоплинами та сірники. Понабирала в усі ємності воду та розставила в різних місцях. Із запасами харчів зробила так само – розділила та позалишала в різних місцях. Принесла в погріб соломку, ковдри, стільці. А з 3 березня почалося авіабомбардування, обстріли з «Градів», гаубиць, мінометів, танків...

Спогади Ірини Восьмерик сповнені болем та переживаннями. Їй вдалося

разом зі своїми друзями покинути зону бойових дій та згодом знайти прихисток у старовинному місті Ізяславі. Тут і зародилась ідея створити власні хроніки з історії окупації рідного села Кам'янка, щоб донести правду про кровопролитну війну 21 століття, яка прийшла на терени нашої держави.

Зустріч Ірини Восьмерик із учасниками проєкту «Територія молоді» відбулась у приміщенні ресторанно-готельного комплексу приватного підприємства ПП «Бартнік», який належить родині Паньковських, підприємців з Ізяслава. Після завершення запису інтерв'ю один із співвласників відомого підприємства Валентин Станіславович розповів, що зараз Ізяслав бере активну участь у поставці фасованого меду для потреб ЗСУ і запропонував увесь процес побачити на власні очі.

МЕД – ПРОДУКТ СТРАТЕГІЧНИЙ

Мед у стіках – для ЗСУ

Коли потрапляєш на територію ТОВ «ЮКРЕЙНІАН БІ», одразу бачиш, що це – сучасне виробництво. Охайна та доглянута територія, а всередині виробничих приміщень – велика кількість новітнього обладнання, яке задіяне у процесі переробки меду. За словами Валентина Паньковського, компанія «Бартнік» була створена у 1996 році виключно з метою належного представлення українського меду на світовому ринку і його експорту, який практично припинився з розпадом Радянського Союзу. З метою залучення інвестицій і впровадження сучасних світових технологій, підприємство у 1999 році було реорганізовано у спільне підприємство з іноземними інвестиціями. З 2000 року продукція компанії була представлена на українському ринку, де її частка постійно збільшується. Для забезпечення високої якості продуктів бджолярства, як за фізико-хімічними показниками, так і за показниками безпеки, після узагальнення світового досвіду технології переробки, на підприємстві створена сучасна технологічна лінія.

Торік відділ роботи з громадськістю та ЗМІ Хмельницької АЕС започаткував медійний проєкт «Територія молоді», у ході якого школярі Нетішина, які цікавляться тележурналістикою, змогли б опанувати ази підготовки та створення телевізійних програм. Уже вийшло чотири сюжети, героями яких стали цікаві особистості з міста енергетиків. Згодом народилась ідея дещо розширити географію для створення цікавих програм, принаймні на території 30-кілометрової зони спостереження Хмельницької АЕС.

Валентин Паньковський під час зустрічі з корпоративними ЗМІ

Валентин Паньковський для гостей із Хмельницької АЕС виступив гідом. Він із великим піднесенням розповів про основи технології переробки меду. А вона починається із співпраці з вітчизняними пасічниками, які постачають мед для переробки на підприємство. Солодкий продукт знаходиться на окремій території і готується до циклічної переробки, основу якої складає очищення.

У виробничих приміщеннях одразу впадає в очі наявність обладнання, яке виготовлене з нержавіючої сталі, бо такими є міжнародні вимоги. Валентин Паньковський зауважив, що на підприємстві за рік переробляється понад 7 тисяч тонн меду. До прикладу, це більше, ніж те, що може на ринок запропонувати Болгарія. При організації роботи підприємства використовується багаторічний досвід і технології компанії «Сондецькі Бартнік» – однієї з найбільших бджолярських фірм у Польщі. Сучасні технології забезпечують продуктам найвищу якість. Тут не хещуть ретельним контролем, який про-

водиться в акредитованій лабораторії підприємства на сучасному обладнанні. Самостійна презентація власної продукції «ЮКРЕЙНІАН БІ» на європейському ринку була організована у 2015 році – її високо відзначили закордонні партнери. У 2016 році відбулося остаточне завершення та повне введення в експлуатацію «ЮКРЕЙНІАН БІ». Достатні виробничі потужності та новітнє технологічне обладнання підприємства здатні забезпечити потреби як українських, так і іноземних споживачів високоякісними продуктами. Площа виробничого комплексу складає 6000 квадратних метрів, виробничі потужності підприємства – 120 тонн продукції на добу, також одночасно на підприємстві може зберігатися понад 1000 тонн готової до відвантаження гомогенізованої продукції.

Під час цікавої та змістовної розповіді про технологію переробки меду Валентин Паньковський запропонував ознайомитись із технологією виготовлення стіків із медом.

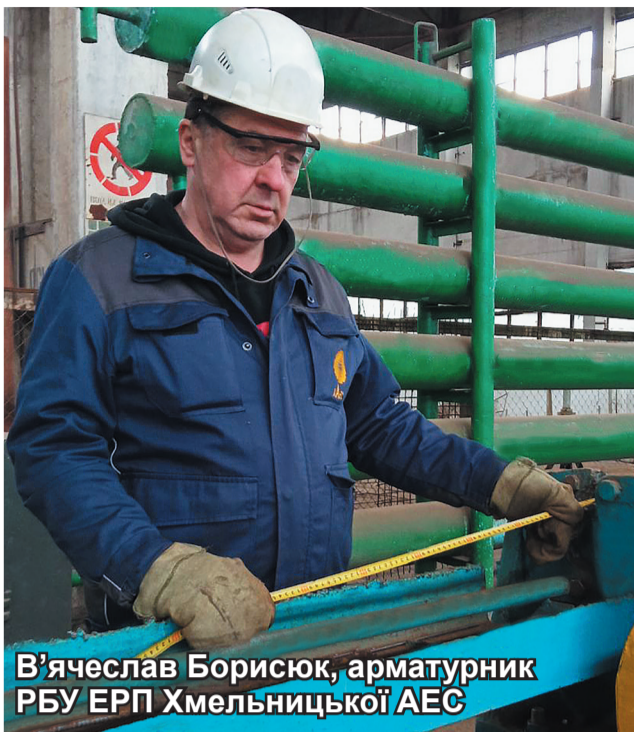
– Ми одержали замовлення від Міністерства оборони України на виготовлення продукції для потреб ЗСУ. Довелось перейти на цілодобовий цикл роботи. Також було змінено вагу меду у стіках: зараз вона складає 20 грамів. Сама ж продукція належить до комплексу обов'язкового формування сухих пайків для військових. Отож мед з Ізяслава також працює на нашу Перемогу, – відзначив Валентин Паньковський.

Олександр Шустерук
Фото автора

Готова продукція – для вітчизняного ринку та на експорт

«Думав, що позики на придбання житла дають лише молодим»

В'ячеслав Борисюк, арматурник РБУ ЕРП Хмельницької АЕС

Арматурник ремонтно-будівельного управління енергоремонтного підрозділу В'ячеслав Борисюк працює на Хмельницькій АЕС з 1995 року. Відтак уже 28 років чоловік формує кістяк об'єктів електростанції, адже має справу з металоконструкціями. Брав участь у планово-попереджувальних ремонтах енергоблоків. Нині разом з колегами трудиться над накриттям для 16 велосипедних стоянок.

В'ячеслав – уродженець села Солов'я. Пригадує, як понад 40 років тому в селі з'явилася новина про спорудження енергопідприємства. На очах хлопця закладалися підвалини майбутніх блоків-мільйонників. З перших днів на спорудженні міста Нетішина працював його бать-

ко Петро. Він вирізував ліс, будував греблю. У складі будівельної бригади зводив славнозвісну п'ятиповерхівку з написом: «Я перший». В епіцентрі великого будівництва й ріс В'ячеслав: бігав до батька подивитися на перші великі машини та крани. Особливо цікаво було на спорудженні так званого гуртожитку «Айвенго», де працювали поляки – перші іноземці, яких вдалося побачити підлітку. Вони пригощали кавою та жуйками, дарували значки.

Після закінчення Нетішинської ЗОШ №1 чоловік вступив у Плузненське професійно-технічне училище. Відслужив в армії. Згодом влаштувався на Хмельницьку атомну електростанцію. Його єдине місце роботи впродовж майже 30 літ – арматурник РБУ енергоремонтного підрозділу. Проте впродовж усього цього часу перед родиною Борисюків гостро стояло житлове питання – тривалий період родина мешкала у батьківській хаті. У різний час для них обіцяли виділити гуртожиток, малосімейку. Чоловік 18 років стояв на квартирному обліку.

«Вперше про безвідсоткову цільову позику на придбання житла прочитав на сторінках «Перспективи», у станційних соціальних мережах. Проте відразу не надав ваги повідомленню. Думав, що то лише молодим дають, а мені ж уже 53 роки. Проте згодом таки зважився і... отримав», – розповідає В'ячеслав Петрович.

Він пригадує, що у 2021 році звернувся до ВП ХАЕС із заявою про безвідсоткову довгострокову позику на придбання житла. Вона діє в рамках соціальної програми ДП «НАЕК «Енергоатом» з покращення житлових умов персоналу компанії. Енергопідприємство йому виділило майже 600 тисяч гривень позики строком на 7 років. Після дотримання процедури наприкінці 2022 року чоловік придбав двокімнатну квартиру на вторинному ринку. Каже, вже оформив усі необхідні документи, готується робити ремонт.

Дружина Наталія Леонідівна планує інтер'єр нового помешкання. Радіють за батьків і двоє дорослих синів. Новоселів особисто привітав старший син, військовослужбовець Олександр, який вперше за пів року прийшов у відпустку з фронту. Він – доброволець. Уже з перших днів повномасштабної війни став на захист Батьківщини. Нині молодий чоловік опановує нові види озброєння та готується повернутися на передову.

Завдяки соціальній програмі ДП «НАЕК «Енергоатом» навіть у непростий воєнний час родини енергетиків мають можливість закрити базову потребу – переселитися у власне помешкання. А відтак, відчувачи за собою закритий надійний тил, докласти максимум зусиль для продуктивної роботи на енергетичному фронті, допомогти армії, вимушеним переселенцям.

Лариса Власюк

ЖИТТЄВІ ДОЛІ АТОМНИКІВ

Звичайне життя надзвичайної жінки

Всі кудись поспішають, кожен турбується про себе. У суєті та рутині втрачається найважливіше – спілкування між людьми. А є особистості, котрі легко віддають навколишнім свої душу і серце, так можна сказати про просту, скромну жінку – Наталію Анатоліївну Чернявську, економіста управління капітального будівництва Хмельницької АЕС.

Народилася Наталія та виросла у селі Кам'янка, що на Хмельниччині, у звичайній сільській родині. Стрімко промайнули роки навчання в Цвітоській середній школі, і невдовзі постало питання: який же шлях обрати? Тоді дівчата з села, зазвичай, перевагу надавали двом професіям: педагогу або медику. В Наталі було бажання здійснити мрію свого батька, який хотів, аби донька стала інженером. Юнка пробувала вступати в Харківський інститут залізничного транспорту на факультет телемеханіки та зв'язку. Після невдалої спроби влаштувалася на роботу в м. Рівне в статистичне управління оператором. Не полишаючи бажання здобути вищу освіту і надію батька стати інженером, наступного року Наталія знову складає іспити до вишу, але обирає вже Рівненський інститут водного господарства, факультет гідротехніки. Цього разу дівчині посміхнулася удача, і вона стала студенткою закладу, де з величезним задоволенням навчалася і ніколи не пошкодувала про свій вибір.

Одного разу по закінченню навчання, коли в черговий раз поверталася додому до батьків, в потязі познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Віктором, ця поїздка стала для неї доленосною. У 1986 році молодята побралися. Наталія переїхала до чоловіка, який на той час уже працював наладчиком у МУ-13 міста Нетішина, будував Хмельницьку АЕС.

У кожній жінки має бути людина, яка робить її щасливою. У житті Наталії Анатоліївни такою людиною став її чоловік Віктор Петрович. Поступово родина Чернявських обжилася, в щасливому шлюбі народилося двійко дітей: донечка Олена та син Ігор, отримали квартиру. Коли діти підросли та пішли до дитсадочка, Наталія зайнялася пошуком заробітку. У важкі 90-ті в Нетішині з працею було складно: спеціалістів було багато, а робо-

Наталія Чернявська, економіст УКБ ХАЕС

ти мало. Швидко зорієнтувалася і їй пощастило: взяли на посаду в управління капітального будівництва ХАЕС, спочатку – в будівельний відділ куратором, а згодом перевели у плановий відділ економістом, де жінка працює і нині.

Діяльність цікава, попри велике навантаження. У той час, коли Наталія прийшла, будувався другий енергоблок атомної електростанції, а тому молода жінка набиралася досвіду, прагнула якнайкраще виконувати свою роботу. Так розпочався її трудовий шлях. Уже тут проявилися такі риси її характеру, як ініціативність, принциповість та відповідальність. Виваженість, доброзичливість, чуйність і терпимість допомагали знаходити

взаєморозуміння у прийнятті важливих рішень та питань. Її професійне кредо – орієнтація на результат. За це й поважають у колективі. А ще – за силу характеру, оптимізм, відданість справі, бажання бути корисною та завжди прийти на допомогу.

Життя ціло, було цікавим, сповненим мрій і сподівань. Встигала скрізь: і вдома, і на роботі. Якими були ці роки? Одним словом відповісти складно, бо людське життя мінливе: були і злети, і падіння, і невдачі, щось змінювалось, щось було стабільним. Неочікуваною та болючою зміною в житті стала смерть чоловіка Віктора. У 2001 році не стало опори, підтримки, життя на мить зупинилось... Це була дуже важка та гірка втрата. Для

Наталії світ розділився навпіл: на «до» і «після». «Я вдячна чоловіку за його любов, за ту радість бути разом, яку він дарував мені щодня», – сумно каже Наталія. Але потрібно було продовжувати жити, навчитися справлятися одній. І вона зуміла і зрозуміла: життя не зупиняється і триває – з усіма його радощами та невдачами, різними поворотами долі.

У Наталії Анатоліївни – непроста доля, але попри всі негаразди, вона виховала двох чудових дітей, дала їм вищу освіту, навчила бути чесними, порядними, прищепила найкращі людські якості. Наразі донька заміжня, подарувала їй трьох онуків: двох хлопчиків та дівчинку. Тепер без онуків не уявляє свого життя, всіляко допомагає та підтримує їх. Син ще неодружений, проживає разом з Наталією. Мати плакає та просить у Бога щасливу долю сину.

Хто знає, скільки болю і любові може вмістити в себе материнське серце! З подіями 2014 року її зять Анатолій став на захист рідної України, був учасником АТО, пройшов Дебальцевський котел. Командир взводу вивів їх усіх живими. Коли вийшли з Дебальцевого, колектив УКБ надав допомогу для бійців його взводу на придбання найнеобхіднішого. З 24 лютого 2022 року Анатолій знову служить добровольцем на передових позиціях у ЗСУ, разом зі своїми побратимами.

«Як мама, дуже хочу, – каже Наталія, – щоб найскоріше закінчилася війна, щоб усі військові живими повернулися додому. Можна тільки уявляти, що зараз переживають українські матері, що в них на серці. Однак з упевненістю можна сказати, що кожна з них пишається своєю дитиною та переконана у Перемозі! І я у це свято вірю!»

Наталія Корнійчук, інженер УКБ ВП ХАЕС

Збираємо на ЗСУ навіть під час екскурсій

15 300 гривень для Збройних сил України зібтали учасники благодійних екскурсій, організованих Хмельницькою АЕС протягом двох зимових місяців – грудня та січня. Низку екскурсій фахівці ВРГІЗМІ провели для бажаючих ознайомитися із атомною електростанцією.

Нетішинці та гості міста мали нагоду здійснити невеличку подорож навколо Хмельницької АЕС. Подорожували на електромобілі з Миколаєм, який знайомив екскурсантів з атомною енергетикою. У новому році відбулося декілька благодійних автобусних екскурсійних поїздок, які завершилися візитом до інформаційного центру ХАЕС. Працівники ВРГІЗМІ вдячні усім, хто долучився до втілення цієї благодійної ініціативи, зокрема, представникам організації молоді ППО ХАЕС, працівникам транспортного та гідротехнічного цехів, а також цеху господарського забезпечення. Зібрані кошти будуть спрямовані на придбання необхідного спорядження для військових.

Спорт

Нетішинка Вероніка Панкевич стала чемпіонкою України з боксу

Тренувалася в умовах блекаутів: іноді й без світла та води

Коли людина з 11 років впевнено йде до мети – вона приречена на успіх. А мету собі Вероніка Панкевич поставила амбітну – світова першість та олімпійське золото з боксу. Торік спортсменка пододала ще одну сходинку до цілі – стала чемпіонкою України з боксу. А все розпочалося з оscarоносного кінофільму...

Шістнадцятирічна Вероніка Панкевич з 11 років займається боксом. Переконана, їй відразу поталанило, адже потрапила до непересічного тренера – Анатолія Прокоповича Грушина. До своїх підопічних він ставиться, немов до рідних. А робота вже давно стала для нього другим домом. Завдяки Прокоповичу, як його називають спортсмени, нетішинська школа боксу має власну історію перемог. Вероніка вважає, що вона – одна з кращих в Україні.

Спортивна історія самої ж Вероніки розпочалася з кіно. «Якось ми з татом Андрієм дивилися вдома фільм про бокс «Крихітка на мільйон». Драма Клінта Іствуда про трагічну долю жінки-боксерки Меґгі Фітцджералд, яка свого часу збрала 4 оscarи, настільки мене вразила, що я негайно вирішила записатися на секцію боксу», – розповідає дівчина.

До цього Вероніка тривалий час займалася легкою атлетикою. Та вирішила обрати бокс, адже це вид спорту, який вчить захищатися. Та парадокс у тому, що разом зі спортивними навичками прийшла впевненість у собі та розуміння, що кожен конфлікт можна розв'язати словами.

«Спочатку походила на заняття три тижні. Було важко. Вирішила кинути, та через тиждень повернулася... І з'ягнуло», – згадує свої перші кроки юнка.

Зрозуміло, що Вероніка – татова гордість. Ще б пак, безліч поєдинків, жодної поразки. Переможниця молодіжного чемпіонату України з боксу. А ось мама насторожено поставилася до вибору доньки. Вона хотіла, аби Вероніка продовжила займатися легкою атлетикою. «Мама не бачила сенсу в боксі. Переживала, що зламаю ніс, чи ще щось. Нагадувала, що мені в майбутньому ще доведеться народжувати. Проте з часом прийняла мій вибір», – пригадує Вероніка.

Наразі дівчина вже 5 років займається боксом. Після

9 класу впевнено вступила у Львівський коледж спорту. Її перемогами рясніє сайт цього навчального закладу. Згодом планує продовжити навчання у профільному виші. Вона серед тих, хто вважає бокс інтелектуальним видом спорту. І з 11 років впевнено йде до мрії: перемоги на чемпіонаті світу та олімпійського золота з боксу.

Наприкінці минулого року Вероніка Панкевич зробила черговий крок у своїй спортивній кар'єрі: стала чемпіонкою України серед молоді і володаркою Кубка кращої боксерки серед жінок.

З 12 по 18 грудня минулого року у Львові проходив чемпіонат України з боксу серед молоді та XX ювілейний турнір з боксу на призи Андрія Котельника. На ринг вийшло майже 200 учасників з різних куточків України – з 22 областей, які продемонстрували яскраві двобої і чудову техніку. Нетішин на боксерській арені Львова представляло двоє спортсменів – Вероніка Панкевич (54 кг) та Тарас Шаповал (60 кг). Тарас Шаповал увійшов до п'ятірки кращих спортсменів України. А Вероніка виборола перше місце та стала володаркою Кубка кращої боксерки серед жінок. Провівши два поєдинки, відправивши суперницю у нокаут, спортсменка здобула впевнену перемогу у змаганнях і стала чемпіонкою України. До слова, її конкурентками на рингу були учасниця чемпіонату світу та срібна призерка чемпіонату Європи. Але Вероніка має й свої спортивні козири у рукаві. Дівчина – шульга і в сутичці з правшею має ряд переваг...

Нетішинка також виконала норматив майстра спорту України, увійшла до збірної команди України серед молоді та представлятиме цього року Україну на чемпіонаті Європи.

Шлях до цієї перемоги був тривалим і цілеспрямованим. «Це майже чотири місяці наполегливих тренувань,

Чемпіонка України Вероніка Панкевич з тренером Анатолієм Грушином

по 3 години зранку і ввечері. У проміжках між ними – заняття у коледжі. Зрештою, і самі тренування проходили у непростих умовах, часом без світла й води. Не раз займалися й при ліхтаріку. Але ми сильні. Нас не здолати», – розповідає спортсменка.

І має серйозні наміри – перемогти у чемпіонатах Європи та світу, здобути звання майстра спорту міжнародного класу, а згодом – й олімпійське золото...

Досягнувши омріяних спортивних висот, нетішинка Вероніка Панкевич планує відкрити власний спортклуб.

Лариса Власюк

Перспектива

Розповсюджується безкоштовно
Засновник – адміністрація
і трудової колективів
Хмельницької атомної
електростанції

Зам. 461. Тираж 1000 екз. Обсяг 1 д.а. Набір і текстові діапозитиви виготовлені у ДОД ЦГЗ ХАЕС. Віддруковано у видавництві ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ», м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел/ф.: (044) 581-68-15. Свідцтво про реєстрацію серії ХЦ № 200 від 25 жовтня 1994 р.

30100, Хмельницька обл., м.Нетішин, вул. Лісова, 6, редакція.
Тел: редактор: 6-37-85;
кор-т: 6-37-86;
khnpa.atom.gov.ua

Головний редактор Тетяна Степанюк, тел. 6-37-84
E-mail: stepanyuk.tetiana@khnpa.atom.gov.ua

Активісти організації молоді Хмельницької АЕС з благодійною метою відвідали Острозьку спеціальну школу №1.

Вихованці Острозької спеціальної школи №1 – діти з вадами слуху. Нещодавно до них приєдналися й учні сусіднього закладу – спецшколи № 2, в якій навчаються діти з вадами мовлення.

Нетішинцям було прикро бачити, як війна увірвалася у світ дитинства. Активісти організації молоді Хмельницької АЕС застали діток у сховищі, адже декілька годин тривала повітряна тривога. Атомники презентували малим логопедичні зонди, діатонічні дзвіночки та радіосистему Gemini UHF-116HL для розвитку діток. Також передали гіпоалергенні подушки, потурбувалися й про солодощі для дітей.

У важкі воєнні часи не відкладаємо добрі справи на потім! Поряд з нами – чимало людей, які потребують уваги та підтримки.

Не лишаймося осторонь, зробимо світ навколо нас кращим!

Власна інформація
Фото Сергія Цимбаліста